

ב אלול תשע"ב
20 אוגוסט 2012
תיק מס' 72055

פסק דין

בעניין שבין

התובע

לבין

הנתבע

א. הרקע העובדתי וטענות הצדדים

בחודש ספטמבר 2011 התקשרו הצדדים בהסכם על פיו התובע ישפץ מחסן של הנתבע ויכשיר אותו למגורים. הצעת המחיר עליה הוסכם עמדה על סך של 27,000 ₪. סך הכל שולמו לתובע 24000 ₪ בלבד והתובע דורש לקבל את יתרת הסכום בסך 3,000 ₪.

הצעת המחיר שהגיש התובע כוללת בין השאר חיבור לביוב. הצעת המחיר ניתנה מתוך הנחה כי החיבור לביוב יעשה על ידי התחברות לצנרת קרובה. לבסוף הסתבר כי הצנרת אינה מתאימה לביוב ויש להתחבר לצנרת מרוחקת יותר בעלות גבוהה יותר. התובע הזמין מחפרון על מנת לבצע את העבודה ואז התברר כי החצר בנויה על גבי אספלט שאינו מיועד למחפרון. התובע והנתבע הסתפקו מהו האופן המתאים והזול לפתרון בעית הביוב והחליטו על תלית צינור ביוב חיצוני בעלות של 2,800 ₪.

בנוסף לכך כללה הצעת המחיר בניית מקלחת עם 4 נקודות מים.

לדברי התובע הנתבע לא רצה דוד ורצה לחמם עם אטמור אך לאחר מכן, במהלך הבניה, קיבל את דעתו וחזר בו וביקש הוספת דוד ונקודות מים חמים. התובע טוען שסוכם בין הצדדים שהוא יעשה עבודה זו בעלות של 2,000 ₪ נוספים.

לדברי הנתבע סיכמו הצדדים על הוספת דוד עוד לפני הגשת הצעת המחיר. לאחר שנדרש ממנו לשלם תשלום נוסף הסכים לשלם 800 ₪ על הדוד וכשלא נתקבלה דרישתו אמר שיעשה את העבודה ועל המחיר ידברו אחרי ביצוע העבודה.

בנוסף לאמור, כוללת התביעה את התביעות הבאות:

1. 100 ₪ עבור פועל אשר לדברי התובע הוזמן על ידו לבקשת הנתבע לנקות את הגינה מפסולת שאינה פסולת בנין. לדברי הנתבע הוא לא ביקש כל פועל והפועל ניקה את פסולת הבנין בלבד.
2. 180 ₪ תוספת עבור כויר יקר יותר ממה שנכלל בהצעת המחיר.
- 150 ₪ עבור דוגמאות מיוחדות למטבח אשר נבחרו במיוחד על ידי אשת התובע.

משרד ראשי: רח' ר' חייא 3 / פינת ברוריה (corner of Brurya St.) Main Office: 3 Rav Chiya St.

ת.ד. 36238 ירושלים 91360 P.O.B 36238 Jerusalem עמותה רשומה מס' 580282515

טל' 077-215-8-215 Tel פקס 02-5379626 Fax www.eretzhemdah.org bitdin@eretzhemdah.org

בעניין שתי התביעות האחרונות, לדברי התובע אשתו של הנתבע התקשרה אליו מהחנות והוא אמר לה לפני הקניה כי הכיור היקר ידרוש תוספת תשלום היא הסכימה ורשמה את הקניה בחנות על חשבון התובע. הנתבע מכחיש ואומר כי סוכם שאשתו תוכל לבחור כיור ודוגמאות כרצונה. ס"ה לסעיף זה - 330 נה.

3. החזר מע"מ – בעקבות הגשת התביעה איים הנתבע על התובע באמצעות אדם שלישי בשם ד' כי ילשין עליו למס הכנסה, על כך שקיבל כסף במזומן ולא הוציא עליו חשבונית. בעקבות איום זה הזדרז התובע להוציא חשבונית על כל הסכום שקיבל דהיינו 24,000 ₪ ולשלם על הסכום מע"מ כדין (16% בזמן התשלום). התובע מבקש להוסיף לתביעתו את המע"מ על הסכום שקיבל למעט מע"מ על סכום של 10,000 ₪ אותו הבטיח לנתבע לספוג על חשבונו. ס"ה דורש הנתבע עבור תשלום זה סכום של 2,240 ₪. על הסכומים אותם יקבל בתביעה מוותר התובע על המע"מ.

תביעת הנתבע

מאידך גיסא תובע הנתבע בתביעה נגדית את התובע לתקן ארון מטבח שדלתותיו ומגרותיו אינן תקינות.

דיון הלכתי

ב. הכרעה בין הגרסאות

בעניין הסכום ששולם, נמצא זיוף ברור במסמך אותו החזיק הנתבע ובו היו כלולים כל הסכומים אותם שילם הנתבע לתובע במהלך התקופה, וליד כל סכום מופיעה חתימת התובע. ליד אחד הסעיפים (סעיף הנגריה) מופיע בעפרון הסכום 2,000 ועל גביו מופיע תיקון לסכום גבוה יותר. כן תוקן הסכום הסופי מ-24000 ל-25000 ₪ באותו האופן. מלכתחילה טען הנתבע כי שילם 3000 ₪ ורק כאשר בית הדין חקר ודרש הודה הנתבע כי באמת שילם לתובע 2000 ₪, אלא שאשתו אמרה לו לשנות זאת והשינוי נעשה אחרי שהתובע חתם על הסכום הנמוך ושלא בנוכחות התובע ושלא בידעתו. בית הדין רואה מעשה זה בחומרה רבה בעקבות דברי חז"ל הרואים במעשה זה משום חוצפה יתרה שאין לצפות אותה משום אדם סביר (עיין רש"י מסכת גיטין דף ג עמוד א ד"ה נעשה כמי שנחקה). ועל הרבה פחות מזה אמרו חז"ל "אל תשכן באהלך עולה" (כתובות יט ע"א).

הנתבע העביר למחרת הדיון מכתב לבית הדין ובו הוא מנסה להסביר את דבריו בהסבר הבא: "אני רשמתי לעצמי בטעות כתזכורת בלבד 2000 שח וליד הסכום רשמתי [התובע] וזה פרח מזיכרוני ולא [התובע] חתם... ולכן כששאלתי את אישתי היא אמרה לי שנתנה לו במזומן 3000 שח ולא 2000 שח ולכן תיקנתי לעצמי כתזכורת". יש בדברים משום "טוען וחוזר וטוען" כמו שפסק המחבר (שולחן ערוך חושן משפט הלכות טוען ונטען סימן פ סעיף א):

מי שטוען בב"ד טענה אחת ונתחייב בה, אינו יכול לטעון טענה אחרת שסותרת הראשונה אבל אם בא לתקן טענה ראשונה ולומר: כך נתכוונתי, ויש במשמעותה לשון שסובל זה התיקון, שומעין לו. במה דברים אמורים, שלא יצא מבית דין. אבל אם יצא מבית דין, אין שומעין לו, דשמא למדוהו לטעון שקר.

בנידון דידן הנתבע כבר "יצא מבית הדין" ולכן אינו נאמן. מה עוד, שגם על פי דבריו האחרונים זייף את חתימת התובע למרות שכתב שהתכוון לכך ששילם לתובע, השם "[התובע]" כתוב בשורת החתימות, לכן הדברים אינם מסתברים.

זאת ועוד גם בנוגע לעבודת הביוב נמצאו סתירות בדברי הנתבע, שטען הנתבע מתכתחילה כי לא דובר עמו כלל על כך שהעבודה עשויה לעלות סכום נוסף מעבר למה שסוכם בהצעת המחיר ורק בעקבות עדות בעל המחפרון חזר בו והודה כי דובר על סכומים נוספים.

יתר על כן, הנתבע נמצא מכחיש את עצמו שוב ושוב גם בנוגע להתקנת דוד המים. בכתב ההגנה אותו שלח לבית הדין טען כי העובדה שדובר על מקלחת ממנה משמע שהדבר כולל דוד מים ובלשונו "פשוט לכל בר דעת שמדובר גם בדוד + נקודות מים שהמקלחת תהיה ראויה לשימוש". דהיינו, הוא זכאי לדוד משום שכך מקובל. לעומת זאת כאשר נשאל ונדחק בבית הדין אמר כי "לגבי הדוד דיברנו לפני הצעת המחיר ולא אח"כ תוך כדי עבודה. רק באמצע העבודה הוא דרש כסף. אמרתי לו שאני מוכן להוסיף 800 ₪ ותו לא. לא אהיה מוכן להוסיף על נקודות המים. אמרתי לו שיעשה ואח"כ נסגור העניין" (בפרוטוקול עמוד 4). כלומר כן דובר מראש במפורש על הדוד. והנה אם באמת דובר מראש על התקנת דוד מדוע נדרש הנתבע להסתמך בכתב ההגנה כל הדעת של "כל בר דעת" הרי לדבריו סוכם במפורש על דוד לפני הגשת הצעת המחיר. כמו כן אם דובר מראש על דוד מדוע הסכים להוסיף 800 ₪ על דבר שנכלל במפורש בהצעת המחיר? ומדוע אמר שידברו על המחיר אח"כ הרי כבר דיברו על הכל!

אכן, מבחינה הלכתית צרופה כתב ההגנה אינו נחשב כחלק מהדין בבית הדין משום שיתכן ולא חשף הנתבע את כל טענותיו אך אין בכך כדי לשנות את התרשמות בית הדין כי בנושא זה דבריו של התובע מבוססים ואילו דברי הנתבע רצופים באי דיוקים וסתירות למכביר.

ג. הפרשי התשלום

כפי שנאמר לעיל מוסכם על שני הצדדים כי הצעת המחיר עמדה על סכום של 2,7000 ₪ ואילו בפועל שולמו רק 24000 ₪. גם אם בשלב ראשון טען הנתבע כי שילם 25,000 ₪ הרי שבסופו של דבר חזר בו והודה לדברי התובע. **אי לכך פוסק בית הדין כי על הנתבע לשלם לתובע את יתרת הסכום בסך 3,000 ₪.**

בנקודה זו מוסיף בית הדין ואומר כי הלנת שכרו של העובד הינה מעשה חמור ביותר אותו אוסרת התורה במספר איסורים אשר תכלית כולם לדאוג כי אדם שביצע עבודה עבור חבירו יקבל את שכרו בסמוך לסיום העבודה. על כך אמר השולחן ערוך (חושן משפט סימן שלט):

מצוה לתת שכר שכיר בזמנו, ואם אחריו עובר בלאו.
כל הכובש שכר שכיר כאילו נוטל נשמתו, ועובר בחמשה לאוין ועשה.

ד. תוספת תשלום על התקנת קו ביוב

בית הדין שמע את דברי הצדדים ומתוך הדברים התברר, כי גם הנתבע ידע כי הערכת התובע את עלות התקנת הביוב, בשעה בה נתן את הצעת המחיר היתה מבוססת על הנחה מוטעית לפיה די בקו קצר של 3 מ' על מנת להתחבר לצנרת קיימת באמצעות בריכה. בית הדין אף שמע את דברי העד להם הודה הנתבע לפיהם לפני מציאת פתרון חלופי לחפירת תעלה בתוך האספלט עליו נמצאת הגינה של הנתבע דנו הנתבע והתובע בחלופות שונות ובעלויות השונות הנזרות מהן. מכאן מסיק בית הדין כי היה ברור לנתבע כי כל אופציה אחרת מלבד זו שסוכם עליה בהצעת המחיר תעלה סכום כסף נוסף אשר יושת על הנתבע. לאור העובדה שבעניין זה היו סתירות בדברי הנתבע מקבל בית הדין את דברי התובע לפיהם דובר על תוספת של 2800 ₪ עליה הסכימו הצדדים לפני ביצוע העבודה.

בית הדין פוסק כי על הנתבע לשלם לתובע סכום של 2800 ₪ עבור תוספת העבודה על הביוב.

באשר לדבריו של הנתבע כי על בעל המקצוע לשאת באחריות ובעלויות הגבוהות של הביוב שהתגלו היות והוא איש המקצוע ובאחריותו לבדוק דבר זה. טענה זו אינה רלוונטית לאחר שהודה הנתבע כי יידע אותו התובע על התוספת לפני ביצוע העבודה והוא הסכים לה וברגע שהסכים הדבר מחייב אותו. גם מה שטען הנתבע שסבר שסכום זה כלול בהצעת המחיר המקורית לא מסתבר שאם האמת כדבריו לא היתה כל רלוונטיות ליידע את הנתבע בדבר. ממילא יש להסיק כי הנתבע הבין שהדבר יהיה כרוך בתוספת תשלום. זאת ועוד, סכום זה אף נרשם על ידי התובע במחברתו של הנתבע. למרות שהנתבע טען בבית הדין כי לא הבין מה כתב שם התובע, מסתבר לומר שלא היה מסכים לכתובת דברים סתומים או סכומים שונים, אם אכן כבר מעיקרא בסכום התוספת. טענה זו תקפה לדעת בית הדין גם לגבי הסכום של תוספת התשלום על הדוד אשר תידון להלן שכן גם תוספת זו צויינה במחברתו של הנתבע.

ה. תוספת תשלום על הדוד ונקודות המים

בנקודה זו היתה הכחשה בין שני בעלי הדין. לדברי התובע לפני תחילת העבודה דיברו הצדדים על האופן בו יסופקו מים חמים למקלחון והנתבע אמר שישתפק באטמור אשר אינו דורש נקודות מים חמים. בפועל במהלך ביצוע העבודה הורה הנתבע לתובע להתקין דוד ונקודות מים בעלות של 2000 ₪ ס"ה. הנתבע מכחיש זאת ואומר כי הסיכום על בניית הדוד נעשה מראש בשעת הגשת הצעת המחיר. אולם לאור הנאמר לעיל בית הדין מקבל את טענת התובע ומחייב את הנתבע בתוספת תשלום של 2000 ₪. יתר על כן, גם לדברי הנתבע, התובע דרש סכום נוסף היה עליו ויכוח ולבסוף אמר הנתבע "שיעשה ואח"כ נסגור העניין". במקרה זה קובעים חז"ל כי הסכום האחרון שנתבע לפני שבוצעה העסקה הוא הסכום המחייב את הצדדים. כך שנינו בתוספתא (מסכת קידושין פרק ב הלכה ט):

זה אומ' במנה וזה אומ' במאתים והלך זה לביתו וזה לביתו ואחר כך תבעו זה את זה אם הלוקח תבע את המוכר ייעשו דברי מוכר ואם המוכר תבע את הלוקח ייעשו דברי לוקח וכך פוסק גם השו"ע חושן משפט סימן רכא סעיף א':

המבקש לקנות מחבירו מקח, מוכר אומר: במאתים אני מוכר לך, והלוקח אומר: איני לוקח אלא במנה, והלך זה לביתו וזה לביתו, ואחר כך נתקבצו ומשך זה החפץ סתם, אם המוכר הוא שתבע הלוקח ונתן לו החפץ, אינו נתן אלא מנה. ואם הלוקח הוא שבא ומשך החפץ סתם, חייב ליתן ק"ק.

דהיינו, האדם הפועל למימוש העסקה אחר הוויכוח על המחיר, נחשב כמי שמקבל את דרישת חבירו. כך כשהסכים הנתבע להתקנת הדוד ונקודות המים נחשב כמי שהסכים למחיר שדרש התובע, אף שלא אמר זאת במפורש.

כפי שהזכרנו לעיל, גם תוספת זו של 2000 ₪ צויינה במחברתו של הנתבע ויש לדבר משקל.

אי לכך מקבל בית הדין את התביעה גם בסעיף זה ופוסק כי על הנתבע לשלם סכום של 2,000 ₪ לתובע עבור התקנת הדוד ונקודות המים.

לדעת אחד הדיינים, יש לבסס חלק מן ההכרעות לעיל, על סמכות בית הדין להכריע באומדנא מכח פשרה.

1. התביעות הנוספות

התובע דרש סכומים נוספים עבור מוצרים שלדבריו היו יקרים יותר ממה שהוצע בהצעת המחיר (180 ₪ עבור כיוור עגול ו 150 ₪ עבור דוגמאות מיוחדות). לדבריו הדבר נאמר במפורש לאשתו של הנתבע כאשר היתה בחנות חומרי הבנין. הנתבע הכחיש זאת. אך הוסיף "סיכמנו לפני תחילת העבודה שאשתי תבחר את הדברים והוא הסכים". אין לקבל טענה זו, שכן לא הגיוני כי קבלן יסכים לקבל כל מוצר שיבחר הלקוח ללא כל הגבלת סכום. בנוסף תבע התובע סכום כסף נוסף בסך של 100 ₪ אותו שילם לפועל לנקות את גינתו של הנתבע. גם את עובדה זו הכחיש הנתבע וטען כי הפועל ניקה את פסולת הבניה של התובע.

בית הדין נדרש לשאלה כיצד לנהוג במקרה בו אין ראיות והצדדים מכחישים זה את זה. ההלכה קובעת כי כאשר ישנה הכחשה בין התובע לנתבע יש להשביע את הנתבע שבועת "היסת" כפי שכותב הרמב"ם (הל' טוען ונטען פ"א ה"ג):

הטוען מטלטלין על חבירו וכפר בכל ואמר לא היו דברים מעולם... או שאמר אמת שהיה לך אצלי אבל מחלת לי או נתת לי או מכרת לי או החזרת לי או שטענו חטים והודה לו בשעורים בכל אלו פטור משבועת התורה, אבל חכמי הגמרא תקנו שישבע הנתבע בכל אלו שבועת היסת ויפטר

מנהג הדיינים היום שלא להשביע כלל אלא להתפשר (עיי' צ"א חלק ז סימן מח קוני' אורחות המשפטים פרק ו). מנהג זה מבוסס על דברי הטור (בסי' יב ובשו"ע שם סעי' יב) האומר:

אם יש שבועה ביניהם רשאי לעשות פשרה ביניהם אפילו לאחר גמר דין כדי ליפטר מעונש שבועה.

אפשרות זו עשויה להפוך להיות חובה במקרים מסוימים לאור דברי המדרש (ויקרי' פ"ו אשר נפסקו בשו"ע (חושן משפט סימן פז סעיף לו):

אין מוטרין שבועה למי שרץ אחר שבועה

משרד ראשי: רח' ר' חייא 3 / פינת ברוריה (corner of Brurya St.) Main Office: 3 Rav Chiya St.

ת.ד. 36238 ירושלים 91360 P.O.B 36238 עמותה רשומה מס' 580282515

טל' 077-215-8-215 פקס 02-5379626 www.erezhemdah.org Beitdin@erezhemdah.org

במקרים אלו כתבו הפוסקים כי חובה על הדיינים לפשר (שער המשפט שם כז). כיוון שהיום אנשים אינם מודעים לחומרתה של השבועה נהגו ליישם הלכה זו באופן קטגורי בכל הדינים. בענין שעור הפשרה על השבועה עיין בתשובות השבות יעקב (המובאות בפת"ש י"ב ג וס"א ד) שבאופן עקרוני פשרה נעשית ע"פ היחס 1:2 כאשר יחס זה נקבע כגבול תחתון לפשרה דהיינו שכאשר נראה לדיינים שמה"ד ראובן חייב ונדרשו לעשות פשרה לא יזכו אותו ביותר משליש וככל שמידת הבטחון שלהם בחיובו גדלה כך יש להם לזכותו בפחות מכך.

אומנם דברי השבות יעקב אינם מתייחסים לחיוב שבועה אלא לאופן עשיית פשרה במקום בו הדין נוטה לאחד הצדדים אך דבריו הורחבו והפכו להיות מנהג הדיינים גם בכל הנוגע לחיוב שבועה (כמבואר בשו"ת דברי מלכיאל ח"ב סי' קל"ג) ובמקום שמתחייב היסת לחייבו שליש בתורת "פדיון שבועה" ובמקום שמתחייב שבועה דאוי לחייבו שני שליש. גישה זו מבוארת ע"י הדברי מלכיאל בכך שכלל שהשבועה "כואבת" יותר למחוייב השבועה כך שווה היא יותר ובוודאי שכלל שמדובר בשבועה חמורה יותר וככל שמסתבר יותר ששבועה זו עומדת להיות בשקר כך עונשה חמור יותר ושווה היא יותר לנשבע ויש לחייבו ביותר.

לאור הדברים הללו נראה שיש להבחין בין התביעות השונות: בנוגע לתביעה השניה שני הצדדים מעלים טענות סבירות וכיוון שאין אפשרות להוכיח לכאן או לכאן יש לחייב את הנתבע בשליש מהסכום דהיינו 33 ₪. לעומת זאת בנוגע לתביעה הראשונה אודות המוצרים הנוספים טענתו של הנתבע בלתי סבירה ולכן לאור פסיקת הדברי מלכיאל שהובאה לעיל קובע בית הדין כי הנתבע חייב בשני שליש מהסכום דהיינו 220 ₪.

לסיכום סעיף זה בית הדין פוסק כי הנתבע חייב לשלם 253 ₪ לתובע.

ז. תשלום המע"מ

באופן עקרוני על כל אדם לשלם את המיסים אותם דורשת המדינה ממנו ואין לרמות את רשויות המס כלל. המציאות בה אנשים, ואפילו יראי שמים, מרמים את רשויות מס הכנסה ומדווחים דיווחים שקריים על מנת לשלם פחות מס הינה מציאות פסולה ואסורה על פי ההלכה. שכן חלק מסמכויות השלטון המוקנות לו על פי התורה הוא גביית מסים. וכך פוסק השו"ע חושן משפט סימן קסג סעיף א:

כופין בני העיר זה את זה, לעשות חומה, דלתים ובריח לעיר... הגה: וה"ה לכל צרכי העיר... כל הדרים בעיר חייבים ליתן לזה

כמו כן סמכות זו מוענקת למדינה מכח דינא דמלכותא כפי שפסק השולחן ערוך (חושן משפט סימן שסט):
דינא דמלכותא דינא. ולא עוד אלא שהמבריה ממכס זה, עובר על לא תגזול (ויקרא יט, יג), מפני שהוא גזול מנת המלך, בין שהיה מלך ישראל בין שהיה מלך עובד כוכבים.

אעפ"כ חובה זו הינה חובה שבין מספק השרות (במקרה שלנו – התובע) ובין המדינה ואין הדבר נוגע כלל למקבל השרות (במקרה שלנו – הנתבע). מהגדרה זו אנו מגיעים לשתי מסקנות:

על כן, משנקבע הסכום הכולל שעל הנתבע לשלם (24,000 ₪) אין בסיס לתביעה נוספת. התובע היה רשאי לספוג על עצמו את המע"מ ולשלם אותם מתוך הסכום אותו קיבל מהנתבע. לכן אחרי אשר הסכים התובע לקבל את הסכום במזומן ולא לחייב את הנתבע במע"מ לא יכול התובע לחזור בו. גם אם התובע החליט כי כדאי לו לשלם

משרד ראשי: רח' ר' חייא 3 / פינת ברוריה (Main Office: 3 Rav Chiya St. (corner of Brurya St.))

ד.ת. 36238 ירושלים 91360 P.O.B 36238 עמותת רשומה מס' 580282515

טל' 077-215-8-215 פקס 02-5379626 www.eretzhemdah.org bitditin@eretzhemdah.org

מחשש פן הנתבע ילשין עליו לא ניתן לראות את הנתבע כאילו הזיק באופן ישיר את התובע ולכל היותר מדובר בנזק בגרמא. יתר על כן, מכיוון שמדובר בגרמא שאינה וודאית וגם לדברי הנתבע האיום רק בא להפעיל על התובע לחץ על מנת שזה יתפשר עמו, לא ניתן לחייב את הנתבע בסכום זה ודינה של תביעה זו להדחות. עם זאת, למרות החובה הגמורה שמטילה ההלכה על התובע לשלם את המס כדין, הנתבע נהג שלא כהוגן כאשר איים על התובע שילשין עליו בפני שלטונות המס. כידוע, גם אם התובע נהג על פי חוק, הלשנה כזו עשויה להזיק לתובע באופן רחב, הרבה מעבר למיצוי החובות כלפי מס הכנסה, והרבה מעבר למערכת היחסים שבין הצדדים ומעבר לתיקון המעוות בעסקה זו. האיום זו לא נבע ממניעים 'טהורים', אלא נועד לנצל את התובע, ויש לראות אותו בחומרה.

ח. החלטה

א. בית הדין מחייב את הנתבע לשלם לתובע את הסכומים הבאים:

1. 3000 ₪ עבור ההפרש בין המחיר הנקוב בהצעת המחיר ובין הסכום ששולם בפועל.
2. 2000 ₪ עבור תוספת של התקנת דוד מים.
3. 2800 ₪ עבור התקנת ביוב מעבר למה שסוכם עליו.
4. 220 ₪ עבור חומרי הבניה הנוספים.
5. 33 ₪ עבור פועל לנקיון הגינה.
6. אגרת בית הדין אותה שילם התובע בסך 200 ₪.

סך הכל ישלם הנתבע לתובע 8,253 ₪ בתוך 30 יום, מיום מתן פסק דין זה.

ב. בית הדין מחייב את התובע לבקר בדירה, לשמוע ולראות את הטענות בעניין הארונות ולתקן את הטעון תיקון - אם אכן ישנו פגם בארונות המטבח של הנתבע. הביקור והתיקונים יבוצעו אחר קבלת התשלום מהנתבע ולא יאוחר מעשרה ימים מיום קבלת התשלום המלא מהנתבע.

ובזאת באנו על החתום, היום יום שני ב אלול תשע"ב, 20 באוגוסט 2012.

הרב אורי סדן

הרב בניהו ברונר, אב"ד

הרב יהודה דהן